

Apabátya

van, aki lyukat beszél a nyelvébe,
ki hitte, meghalsz, apabátya,
hűtőből csúszol át a föld
középpontja felé?
talán ha lett volna beszélgetés.
nincs felidézhető szobabelső, ahol a
fotel a hamun kívül hátra

többet hagyott volna.
a jobb kéz tanította a balt borotválkozni, de
van-e olyan mondat, ami
egy kicsit hasonlít a másik arcra?
busz jön, felszállás, lent maradtál,
marad a borotválkozás,
a fehér hab, a név helyén: apabátya.
kesztyűbe bújunk, kéz szerint,

én a bal, te a jobb kamrába. nem
érünk össze, a levegőben két
irány, mindkettő külön.

Megyek

anya, borért megyek, eső van,
a temető mellé, olyan
hideg, már-már a hangja,
szürke, mosatlan. szerinted
a test mint műveleti terület
tévedéseibe kapaszkodik?

sötét téren megyek át, és hát
nincs sok lehetőség a beszédre,
a faltól a parkolóig érve
jutnak eszembe a furdalások,
egyik lelki, a másiktól majd
a későbbiekben magyarázok.

anya, rám hagytad a lakást, utak
hosszú sorát rajzolom
a szőnyeg mintáiba, lefekvés
előtt nyitva hagyom neked az ajtót,
drága rokon, ha véletlenül
vissza tudnál esetleg jönni.

Élő táj

panellakások, erkélyszobák,
merülés a hétköznapi-medencébe,
az anyatájon egyforma fák, vizes út,
köldöknyi, szürke ég.

a kettő közül félreértve,
szebb a napernyősötétre
gravírozott vidék vesztesége.

a domb anya háta, a vízmosástól tiszta
gödör apa ég felé fordított fotelje,
az élő tájat egy száj körülülte,
és érthetetlen nyelven beszél.

jó, hogy nem a panelszoba
következtében született meg
bennem, ami a hétköznapi.

kérlek, minden köhögés előtt
tedd a kezed a nyelv elé.

Többéves

ismerem-e a meditáció
hosszú aktusát? anya, anya,
a szokottnál sötétebb
szavaimmal mit kezdhettek?
anya-mondataimból
kibonthatom a közelebb
hozott vidék-felesleget.

komolyan lehetne vennem
a hitemből ki nem zárható
Istent, komolyan, mint egy
éjszakai levegővételt, apa
fotelszagát, a többéves
anyahalált magamban
hordom, mint a tudóm.

egy család lehet meditáció, de
akkor mi lehet anya nélkül?
szeretnék az én-parton túlra
jutni végre, apa helyébe
képzelnem magam, langyos
felhő van és napsütés, az van,
átkerült a fotel a kerten túlra.

Levél a Hűtőbátyának

miért nem volt köztünk beszélgetés?
B. mesélte ma, a cigarettatartást
az ujjaid között, kövér ember.
hamuztál, koszos voltál, másik-apa.
ki ismerte jobban a másik
elhallgatásait? te kutakodtál,
kerestél, sohasem találtál engem,
én meg hagytam a félreértést.

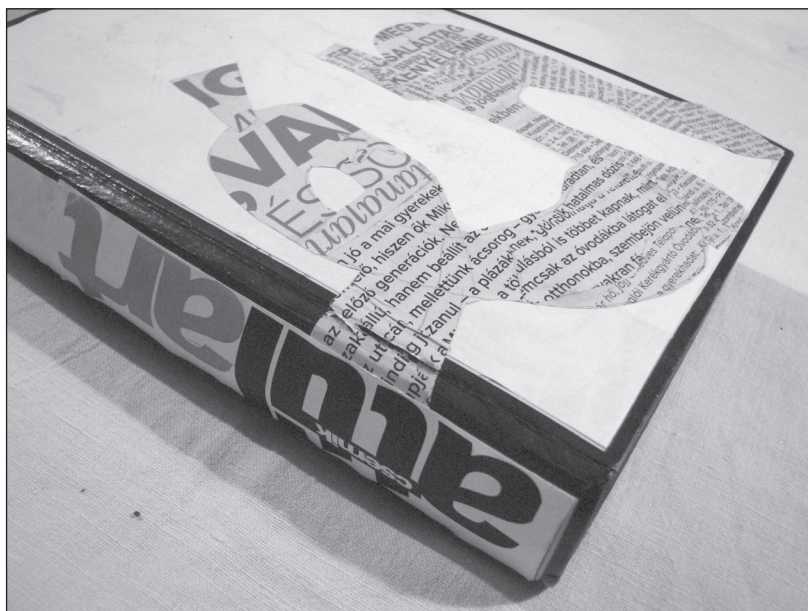
hűtőbátya, most egy nevet kapsz,
és nincs beleszólásod ebbe,
aki ötvenhét éve született, annak
nincs korszerű beleszólása. nincs
ágy, ami alól kihúzhatsz, új névvel
kerülsz át a túlvilágra. cigányok
vagyunk, mondtad. a cigányúton
mindketten eltévedtünk, családtól és

szagoktól koszosan raktuk ki
a tájakat, egy hamutartó-súlyos
ölelés sem volt köztünk, beszélgetések
fojtódtak vízbe, elvitték őket, kötelet
kaptak, a hallgatás helyébe
másik hallgatás került,
a beszélgetésekről többé nem
beszéltünk, kihúltél, hűtőbátya.

Visszahúz – anya

mint egy kamrába, emlékeimbe
zárva. az oroszok a spájzban:
szép, szláv nosztalgia. ülünk
a lemenőben, anyanyelv-haza,
mondogatom, mint ünnep előtt
a szokásos előkészületeket.

Bécsben van jelen idő, állítólag
ott kiássák az anyákat a földből.
hihetném azt, onnantól folytatódik,
a taps után lesz megköszönés,
száraz lábbal, hézagosan, vagy
horzsolt anyaöllel a hát mögött,
szertár-sötétből bújva elő képes
vagyok-e erre? körbemenni,
anyám visszahúzni a földre.

Fotó: Csernik Előd